

Господа, че та скоро ще отиде на вѣчно-
то упокоеніе; за това да распусти първо
всичкы-тѣ дѣвици изъ монастыра, та да не
бы, като видатъ голѣмо-то гоненіе на чер-
квж-тж, да са испоплашатъ, и нѣкоя да
испадне отъ своя чинъ; че и дѣховный-тъ
нейнъ братъ Юліанъ ще умрѣ слѣдъ нежъ
въ мжченнческы подвигы и ще побѣди вра-
га. Всичко-то са скждна; защо-то слѣдъ
полвинъ годинъ Василиска прѣдаде дѣшж-
тъ си въ ржцѣ-тѣ на безсмъртнаго же-
ныха и Бога, а нейно-то тѣло прѣпод. Ю-
ліанъ почете съ достойно погребеніе.

Подиръ това доде по тыя страны Мар-
кыанъ князъ, кой-то безумно скрыпташе
на Христіаны-тѣ, праваше голѣмы мжчи-
тельства, үкійства и крзвопролитіа; той са
научи и за Юліана отъ кой родъ е, и че
былъ Христіанинъ. За това испрати въ мо-
настыра нѣколкosi отъ по-първы-тѣ гра-
жданы, кои-то отидоухъ да го посъвѣтватъ
за да са покори на Царско-то повеленіе, и
да принесе жьртвж на идолы-тѣ; изъ Св.
Юліанъ, наедно съ всички-тѣ прибраны
около него братьа: Епископи Свѣщенници